



ZATERDAG IS VISDAG

BIJ DE FAMILIE VAN NOORT

Reijer van Noort trekt door de week met zijn binnenvaartschip 'Janneke' door Hollands laagland. Als hij aan het eind van de week thuiskomt, staan zijn vier zoons – Rick, Luc, Thijs en Tim – ongeduldig te wachten achter de deur, de hengels opgetuigd. Want zij weten: de volgende dag gaan ze vissen met papa.

TEKST: STEVEN VAN DER GAAG > FOTOGRAFIE: FRANK VAN DER BURG

Zaterdagochtend in Nijkerk. De grote fabriek van ABZ Diervoeding hult zich nog in nevelen, maar aan de Westkadijk komen de binnenvaartschepen langzaam maar zeker tevoorschijn uit de mist. Ze liggen vol met palmolie, tarwe of soja; klaar om gelost te worden en koers te zetten naar een volgende lading. Het is rustig aan de kade. Alleen bij de Janneke is het een drukte van belang. Daar staan vier jongens te popelen van ongeduld. In hun blauwe overall en kaplaarzen lijken ze zo uit de boeken van 'De schippers van de Kameleon' gestapt. Rick (11) is de oudste. Hij heeft drie broertjes: Luc (9), Thijs (8) en Tim (5). Hun hengels leunen tot in de puntjes opgetuigd tegen de kajuit.

DOOR HET DOLLE

"Ze stonden om zes uur al naast hun bed", zegt moeder Janneke van Noort. "Ze zijn helemaal door het dolle heen." Een fotograaf en een verslaggever van Hét VISblad komen immers niet elke week langs. We zijn getuige van een zaterdagochtendritueel: papa is thuis na dagen op de vaart. Uitslapen is er niet bij, want de volgende dag vechten ze allemaal om zijn aandacht. Een voordeel voor Reijer is dat ze allemaal zijn passie delen: vissen. Dat maakt het overzichtelijk. De jongens protesteren luid als de volwassenen besluiten eerst nog een kop koffie te drinken, maar binnen in het woonruim laten ze trots hun slaapkamers met stapelbedden zien. Ze praten honderduit over de mooiste vissen die ze hebben gevangen. Als de een het niet meer weet, dan vult de ander wel aan. Bijna de gehele zomervakan- »





De jongens popelen om het water op te gaan.



Ook op zijn vrije dag is Reijer de schipper

MOEDER JANNEKE HOORT NIET BIJ HET VISCLUBJE EN HEEFT IEDERE ZATERDAG STEEVAST EVEN TIJD VOOR ZICHZELF

tie hebben ze op het schip doorgebracht. "Dat is heerlijk voor ze", zegt Reijer. "Ze zijn de hele dag buiten." Wat ze dan doen? "Zwemmen en vissen", zegt Rick. Thijs wijst door het raam naar buiten. "Daar woont een vriendje, die gaat ook altijd mee."

JANNEKE

Reijer en Janneke besloten ongeveer een jaar geleden om een eigen boot te kopen. Reijer is sinds zijn schooltijd op het water te vinden. "Op mijn zestiende begon ik als matroos, de laatste jaren werkte ik op een zand- en grindzuiger." Met dat laatste werk was hij steeds minder gelukkig, dus toen de kans kwam om weer te gaan varen greep hij die met beide handen. Alles leek in kan-

nen en kruiken, tot de wereld in de ban kwam van corona. "De financiering bleek ineens een probleem voor de bank. ABZ heeft me toen geholpen met een garantie." Janneke bleef met de kinderen in Dodewaard wonen. "Toen we nog geen kinderen hadden, heb ik meegevaren over de Moezel en de Rijn. Maar ik heb er het karakter niet voor. Je moet goed alleen kunnen zijn." Toch vaart ze mee: via de camera in de stuurcabine kan ze Reijer overall volgen. En de boot draagt haar naam. "Daar heeft Reijer me wel mee verrast. Eigenlijk wilden we het schip vernoemen naar zijn vader – Hendrik-Jan. Maar dat waren te veel letters. Toen werd het Janneke."

GENERATIE OP GENERATIE

De naam van opa is gevallen. Hendrik-Jan van Noort, de vader van Reijer, heeft zijn liefde voor de hengelsport overgebracht op zijn zoon en later op de kleinkinderen.

"Mijn vader zat graag langs de waterkant, maar toen ik groter werd kreeg ik de behoefte aan meer avontuur." Net als in zijn werk is Reijer graag onderweg. Pretoogjes worden zichtbaar als hij vertelt over de avonturen met zijn neef Wilco. "Flesje Jägermeister in de boot om warm te blijven." Hij laat een foto zien van een snoek van 1 meter 20. De kinderen luisteren bewonderend naar zijn verhaal. "Zo'n beest vang je altijd als je het niet verwacht. Het was slecht weer, er stond een harde wind. Maar ik kreeg meteen na de inworp een snoeiharde aanbeet. Het was een hele toer om hem binnen te krijgen, maar dat vind ik het mooie aan roofvissen." Als pa zijn giga-snoek laat zien, kan Rick niet achterblijven. Hij pakt zijn telefoon

>> RICK (11) >> Snoek

"Snoek", zegt Rick zonder enige spoor van twijfel. Als roofvisser treedt hij in de voetsporen van Reijer. "We waren bij de Linge. Ik viste met een reelhengel. Op die plek lagen heel veel stenen dus ik dacht op een gegeven moment dat ik vast zat. Toen ik doorkreeg dat ik beet had, sloeg ik aan. Mijn vader heeft geholpen met het schepnet en we hebben hem samen opgemeten: 80 centimeter. Dat is mijn record."



>> THIJS (8) >> Snoekbaars

"Ik zat met mijn hengel op de bolder van het schip. Weet je wat dat is, de bolder?" Thijs legt het rustig uit: "Daar leg je het touw om heen om het schip aan te meren. Ik voelde een keiharde klap. Daarna dacht ik dat ik vastzat. Maar het was gewoon een snoekbaars. Ik heb hem even gezien, maar op het eind viel hij er helaas af. Het was een hele grote."

en scrollt razendsnel door de foto's. Hop, daar is hij: Rick met een snoek van 80 centimeter. Luc staat er trots bij. Bang voor het beest is Rick niet. "Nee hoor, kwestie van goed vastpakken." Rick was zeer gehecht aan zijn opa. Hij is bijna opgegroeid aan de waterkant. En anders hielp hij wel met forellen schoonmaken, die opa altijd ging roken voor Oud en Nieuw. Opa heeft de snoek helaas niet gezien. Twee jaar geleden is hij overleden. Bij de uitvaart droeg Rick een foto bij zich dat hij samen met opa aan het vissen is.

VERJAARDAGSGELD

"Jongens, we gaan naar de boot", zegt Reijer. De kinderen stuiten naar buiten. De blauwe motorboot die normaal op het dak van de kajuit ligt, is al te water gelaten. Als zijn zoons zijn ingestapt, stuurt Reijer de boot door de Arkervaart. Vijf paar ogen turen verwachtingsvol naar de toppen van evenzoveel hengels. "Zelf kom

je op zo'n dag amper aan vissen toe", zegt Reijer met een lach. Dat blijkt al snel. De shad van Luc blijft op het water kletsen. Kleine Tim heeft een knoop in zijn lijn. Er is continu werk aan de winkel voor pa. "Daar bij de brug zit altijd veel vis", zegt Rick. "Vooral snoekbaars." Even later bukt iedereen om zonder hoofdpijn onder de lage brug door te varen. Maar ook hier laat de vis het afweten. Na de brug openbaart zich een meertje waarop twee vissers in hun bellyboat drijven. "Die had mijn vader ook bijna gekocht op de Visbeurs", zegt Thijs. Die beurs is een jaarlijks uitje voor de familie Van Noort. "Daar gaan we altijd met zijn allen heen, met de trein. Dan neem ik mijn verjaardagsgeld mee." >>



» **LUC (9)**
» **Roofblei**

Luc twijfelt als hij de mooiste vis moet noemen die hij ooit heeft gevangen. “Baars ... of toch die roofblei.” Hij lijkt de namen op zijn tong te wegen. “Doe toch maar die roofblei. We waren op pad met Visgids Alberto op de Nederrijn. Ik was rustig aan het binnenhalen. Ik voelde niks, maar vlak langs de kant van de boot klapte hij er keihard op. We hebben hem niet opgemeten, maar ik denk dat hij zeker wel 40 centimeter was.”



» **TIM (5)**
» **Brasem**

“Brasem”, zegt Tim zachtjes. Rick helpt hem om het verhaal te vertellen. “We zaten in een vakantiehuisje in Friesland en mensen vertelden ons dat ze bij een meer iets verderop een keer een grote brasem hadden gevangen. Dus wij gingen daar vissen. Tim kreeg hem aan de lijn. De punt van zijn stok stond helemaal krom. Luc heeft hem met het schepnet uit het water gevestig.”

VISCLUBJE

De maagjes beginnen te knorren. Reijer weet uit ervaring dat hij dan niet te lang op het water moet blijven. Terug op het schip zet Janneke een pan met knakworstjes op het vuur. De broodjes verdwijnen gretig in de vijf monden. Daarna krioelen ze rond fotograaf Frank om zichzelf alvast op het toestel te bewonderen. “Heb jij ook Enzo Knol gefotografeerd?” “Jazeker”, zegt Frank. Daar zijn ze voor het eerst op de dag even stil van. Dat er nog niks is gevangen, zorgt toch voor een lichte teleurstelling in het ruim. Gelukkig wil Reijer nog wel een rondje gaan trollen. “Heerlijk toch voor de jongens”, zegt Janneke als ze wegvaren. Zij heeft op de zaterdag even tijd voor zichzelf. “Ik hoor niet bij het visclubje.” Niet dat ze niet trots is op haar vissende jongens. Haar telefoon puilt uit met foto’s van de mannetjes die hun vangsten tonen. “Ik ben een keer mee geweest met Rick. We gingen karpervissen, maar daar is het ook bij gebleven. ‘Mam, je hebt er toch geen verstand van’, zei Rick.”

TROTSE TIM

Een blauw stipje komt steeds dichterbij. De rust aan boord verraadt dat er niks is gevangen. “Papa had wel een harde aanbeet”, zegt Thijs onverminderd enthousiast als hij overstapt naar de Janneke. “Dat was denk ik wel een grote vis.” De jongens blijven het eerst nog vanaf de kade proberen, maar gaan op een gegeven keten met een winkelwagen van de Lidl. Alleen Tim gaat stug door met vissen. De benjamin heeft de vaste stok erbij gepakt. Tussen de kade en het schip vangt hij het ene na het andere visje. Dan weer een baarsje, dan weer een voorntje. “Kijk”, wijst hij op zijn hengel. Onderaan de stok is een maatverdeling aangebracht. “Hiermee kan je de vissen snel en gemakkelijk meten.” Samen met Reijer legt hij voorzichtig een baarsje langs de lat: “7,5 centimeter”, zegt Reijer. Kleine Tim glundert van trots.



De blauwe motorboot zit iedere zaterdag stampvol.



Klein, maar fijn – uiteindelijk toch nog vis op de foto.